Книга Іова 34

Друга промова Елігу

1 Елігу почав говорити далі й мовив:

2 «Слухайте мої слова, о мудрі, | нахиліть до мене вухо, о розумні!

3 Бо вухо слова розрізняє, | як піднебіння куштує страву.

4 Розсудім разом, що є справедливе, | і визнаймо між нами, що є добре.

5 Ось Іов мовив: ,,Я правий, | та Бог відмовив мені суду.

6 Проти свого права мав би я брехати? | Рана моя невигойна, хоч я й невинний!"

7 Чи є десь такий чоловік, як Іов, | що глум глитає, немов воду,

8 що з лиходіями товаришує | та що з безбожниками ходить?

9 Він бо сказав: Нема з того користи | людині, коли догоджає Богу.

10 Тим слухайте мене, мужі розумні! | Не може бути зла у Бозі | й у Всесильному - неправди!

11 Він людині відплачує згідно з її ділами; | як кожний ходить, так у Бога знаходить.

12 Воістину Бог зла не чинить, | Всесильний суду не кривить.

13 Хто йому довірив землю? | Хто доручив йому всесвіт?

14 Якщо він візьме дух свій знов до себе, | до себе забере своє дихання, -

15 усяке тіло зараз же загине, | людина повернеться у порох.

16 Отже, як маєш розум, слухай! | Вважай на моїх слів голос!

17 Чи ж міг би правити, хто ненавидить право? | Чи ж ти Сильного та Праведного осудив би?

18 Того, що до царя мовляє: Негодящий! | А до вельмож: Безбожні! -

19 що не зважає на князів особу, | не сприяє радше багатому, ніж бідному, | бо всі вони діло рук його.

20 Раптом вони вмирають, і більше їх немає; | народ бунтується посеред ночі, | без труднощів могутнього скидає.

21 Бо його очі над путями чоловіка, | він бачить кожен його крок.

22 Нема ні темряви, ані глухої тіні, | де б лиходії могли заховатись.

23 Він не накладає на людину строку, | щоб та ставала на суд із Богом.

24 Він розгромлює без допиту вельможних, | і ставить на їхнє місце інших.

25 Він знає добре їхні вчинки | скидає їх одної ночі, - і топчуть їх.

26 Як беззаконних карає їх передочима інших

27 за те, що відхилилися від нього | й ніколи про путі його не дбали,

28 так що дійшов до нього зойк злиденних, | і він почує крик смиренних.

29 Коли він спочиває, хто потривожити його посміє? | Коли обличчя своє сховає, хто його

побачить? | Він на народи й одиниці поглядає,
30 щоб лицемір не царював, глузуючи з народу.
31 І коли він до Бога каже: Мене обдурено! | Зла не чинитиму вже більше!
32 Навчи мене, якщо я помилився! | Якщо вчинив несправедливість, більш не буду! -
33 то чи він, гадаєш, має тим самим відплатити? | Через те, що зневажаєш суди, | через те, що то ти вибираєш, а не я, | - скажи, отже, що знаєш!
34 Розумні люди мені скажуть, | і мудрий муж, що мене чує:
35 Іов говорить нерозважно, | в його словах нема глузду!
36 Коли б то Іова розсліджено докладно | за відповіді, що личать людям нечестивим,
37 бо він до гріхів своїх додає ще бунт | і затискає кулаки при нас, | і множить слова проти Бога!»